

Új idők, új hívások

A Feltámadáshoz vezető út egy megújulás útja: "Mert íme, én új eget és új földet teremtek" (Iz 65, 17). A megújulás egyszerre jelent alkotást és megtérést, amennyiben az "új ég" és "új föld" nem kívánja a bűnös halálát, hanem a megtérést. Életre! Ennek a kettős hívásnak a címzettje minden romániai szentignáci lelkiségű személy, így alkotás és megtérés jöhet létre a jezsuiták és az együttműködők körében: amikor a Jóisten újat akar alkotni, ránk is gondolt! Ezért szenteljük a húsvéti beszámolókat a "neofitáknak", vagyis a "palántáknak", akik már meggyökereskedtek és szépen nőnek a loyolai Zarándok lelkiségében/szellemiségében.

Ahogy bízunk benne, a "tavaszi Szentlélek" áradás megmutatta első hírnökeit Spanyolországban. Itt 5 különböző országból, nyolc fiattal együtt, több mint 1000 hívó előtt Şandoru Iosif társunk elérte álmának első lépését: diakónussá szentelték, és így mostantól ebben a minőségében lett az Egyház szolgálója, a Jézus Társaságában és a világban. Imádkozzunk, hogy senki és semmi ne akadályozza ennek az álomnak a szolgálatában, amelyet egy hívás inspirált és most megerősítést kapott a követésre: a keresztet hordozó Jézus követésében!

Egy "palánta" így átváltozhat egy elszigetelt világból a "tavasz" jelképévé, mert benne vannak azok a "magvak", amelyek sokáig ott szunnyadnak és várják a szárba szökkenés idejét. A Magvető nem

felejtette el a mi "szántóföldünket" sem, sőt ellenkezőleg, bőségeset vetett belénk! A négy Genovában lévő novícius mellett több jelölt keresi a jezsuitákat, és nem annyira a történelmi kíváncsiság vezeti őket, hanem inkább a személyes hivatásuk kérdése!

Nehéz megmondani, hogy mi volt előbb: a jelöltek érdeklődése vagy a mi nyitott kapuink, de most örömmel mondhatjuk, hogy mind a kettőből van! Az alaphangot a bukarestiek adták meg, ott ahol néhány éve ismét felfedezték Ohm törvényét a hivatások vonatkozásában: amennyivel kevesebb az ellenállás a Cludianum közösségi ház megnyitására és az egyetemisták befogadására, annyival növekszik az erre való kereslet. Sőt nem csak azért jönnek, hogy megismerjenek minket, hanem arra is, hogy életük egy szakaszát velünk együtt tegyék meg, és egyesek számára ez a tapasztalat átváltozott egy új élet kezdetévé!

A bukaresti "hivatás projekt", amelyet Silaghi Florin atya kezdeményezett, úgy tűnik rövid időn belül "ragályossá" vált, így a fiatalok "felvették a kesztyűt" Kolozsváron és Szatmáron, de még a határokon túl is! Amikor fiatalokat mondok, nem csak a szó szoros értelemben vett jelöltekre gondolok, hanem arra a több tíz egyetemistára is, akik a Magis mozgalomban vannak, akik nem elégednek meg annyival, hogy csak lakást és munkahelyet találjanak maguknak, hanem tovább keresik... az Életet! Az élet akkor vonz, amikor az Életet megosztjuk, és ez a Feltámadás tanítása, amelyre a fiatalok a legfogékonyabbak!

Krisztus Feltámadott!

Testvéretek az Úrban,

P. Marius Talos SJ, Regionális Elöljáró

Az V. hét

"...ezek örök igazságok. De olyan pszichológiai eszközökkel, annyi precizitással vannak közvetítve, hogy vagy elhagyod a Rendet vagy megtérsz. Hogy én megtértem-e vagy nem, azt nem tudom, de ezek a gyakorlatok az egész életemre hatással voltak", ezt mondta Godó Mihály az önéletrajzában, melyet ajánlunk olvasásra.

Mi sem tudjuk, hogy megtértünk-e vagy sem, de azt tudjuk, hogy saját magunk és sokan mások meglepetésére a Társaságban maradtunk. Köztünk legyen szóva, a megtérés útja hosszú és tele van meglepetésekkel.

Ha valaki fél a lelkigyakorlatos hónap kezdetén igaza is van, ez egy hosszú időszak és nem vagyunk hozzászokva ahhoz, ami ebben a tapasztalatban történik. De ha Jézus szavainak fényében éljük meg azt: "Ezért hát, ne aggódjatok a holnap miatt, a holnap majd gondoskodik magáról!", akkor ez egy olyan idő lesz, amelyben megtanuljuk azt, hogy hagyjuk magunkat tanítani. Mindenben ott bujkál a kis tanítvány magatartása: néha ellenállsz, máskor örült bizalommal hagyod magad végig vinni a bűn, a megbocsátás, a halál és a feltámadás tapasztalatán, hogy a legvégén ez mind átváltozzon szeretetté. Ezeknek a megtapasztalásoknak a lüktetését csak akkor tapasztalhatjuk meg, ha elindulunk az elmélyülés felé. Bizony, elég nehéz a lélekben olvasni, miközben a tekintetünk kifelé irányul. És amikor a tekintetünk (végre megszabadulva a földi szemüvegtől) arra törekedett, hogy a Feltámadottat az üres sírban keresse, Ő megmutatkozott egy olyan helyen, ahol korábban nem is számítottunk rá, mibennünk. Ekkor láttuk, hogy Ő folyamatosan jelen volt bennünk, hősiesen fáradozva, próbálva értelmet adni találmányra meghozott választásainknak is, és megerősíteni azokban, amelyekben nem csupán sapkatartónak használtuk a fejünket.

A wireless technológia működik a lelki életben is. Ebben az egész időszakban erős imajeleket fogtunk a földkerekség minden pontjáról, azok feladóitól, akiknek hálásak vagyunk a köztünk létrejött lelki kapcsolatokért.

Az V. hétben kezdődik el a "szórakoztatóbb" rész, amikor gyakorlatba kezdjük ültetni Szent Ignác mondását: "keresni és megtalálni Jóistent, mindenhol és mindenben". Visszatérve a novíciusi élet mindennapjaiba néha, itt-ott észrevehető, ahogy a Jóisten keresése utáni buzgóság a csúcspontjára hág.

Egy gyengébb pillanatban, rajtakaphatjuk Teofilt, amint "con muchas lágrimas" (sok könnyel) szemléli egy frissen szeletelt hagyma szenvedését; Dumit, amint nagy pátozzsal tart napi pontákat a meditációhoz, a közösség tojást tojó novíciusainak; és Ignát (akit időközben sekrestyésnek léptettek elő) a benne élő vágygal, hogy az "ayudar a las almas" (segítse a lelkeket) szellemében megduplázza a szükséges bor és ostya számát a Szentmiséhez.

Megpróbálva mindenben tetszésre lenni, most befejezzük sorainkat, bár "sok dolog van még, amiről írhatnák, de ha leírnánk mindazt részletesen, akkor talán a világban el sem férnének az azokról szóló könyvek. Ámen."

Teofil, Alex és Ignác (első éves novíciusok)

Peremvidékre küldve

Azt mondják, hogy az Egyház katolikus voltából adódik az, hogy egyben missziós is, azaz mindenki felé van küldetése. Azonban ahhoz, hogy a missziót elvégezhesse, szüksége van olyan emberekre, akik nyitottak a lélekben szegények szükségleteire. Ahogy a Szentatya, Ferenc pápa is folyamatosan hangsúlyozza: az Egyháznak bátorítania kell úgy a megszentelt személyeket, mint a laikus hívőket, hogy ne hagyják egyedül a kirekesztetteket, akik a társadalom "kivetettjei", és olykor az Egyháztól is eltaszítottak lesznek.

Ezért minket is arra küldtek előljáróink, hogy megismerkedjünk azokkal a helyzetekkel, amelyekben a modern társadalomból kivetett személyek élnek, hogy jelen legyünk, próbáljuk megérteni és segíteni őket.

... a hit védelme és az igazságosság előmozdítása ...

Az egyik ilyen helyszín, amelyben megtapasztalhatjuk a kirekesztettek valóságát Madarász település, a romániai Szatmár megyében, ahol jelentős számban roma családok élnek. Számukra a Frères Románia Egyesület tart különböző jellegű foglalkozásokat: nevelő, oktató szándékkal és a társadalmi integráció céljából.

Nagybőjt idején naponta kijártunk az egyesület központjába, ahova délutáni foglalkozásokra (tanulás, általános kultúra és szabadidős tevékenységek) jönnek a roma gyerekek. Az első két hétben a március 8.- i nőnapra ünnepségre készültünk, amelyen a gyerekek szavaltak és énekeltek főképp az édesanyjuknak. Az ünnepségre hivatalosak voltak a gyerekek anyukái. A gyermekeknek nagy örömet és megtiszteltetést jelentett, hogy azok a fiatalok is eljöttek az előadásra, akik már régóta lehetőségeik függvényében rendszeresen önkéntesként dolgoznak a központban. Az ünnepség második felében következett a "vigasság" ahol a gyermekek megcsillanhatták "nagy Tánc" tehetségüket.

Jelenlétünk is arra készítette a gyerekeket, hogy aktívak legyenek a szórakoztató tevékenységeken, de azt is reméljük, hogy ugyanígy növekszik bennük a tanulás iránti vágy. Mindig örömmel tölt el a közös együttlét velük, az hogy meghallgathatjuk őket, tanácsot adhatunk, hogy bátoríthatjuk őket, és örülhetünk az örömeiknek.

A madarászi tevékenységünk mellett részt veszünk a Kálvária plébánia életében is, ahol naponta járunk szentmisére (lektori és ministráns szolgálatot teljesítve), valamint szombatonként a gyermekek és fiatalok hitoktatásában segítünk. Ide kapcsolódik, hogy együtt szerveztük a szatmári egyházmegye román nyelvű gyermek és ifjúsági találkozóját a Kálvária templomban, ahol a templom rövidített történetét mutattuk be, majd egy rövid vezetett ima után szemlélődve jártuk Jézus Krisztus kinszenvedésének útját, a kereszttutat. A lelki programot követte a közösségi együttlét, benne megosztás, amelyben egyaránt osztottuk meg az Igét és a töltött káposztát. Ezen a találkozón közel 200-an vettek részt, és a találkozó nem lett volna zökkenőmentes a plébániai közösség bekapcsolódása nélkül.

Minden hétvégén az a megtisztelő feladtunk is van, hogy a Kálvária templom filiáiban, Alsó Homoródon és Színfaluban, mi készíthetjük fel elsőáldozásra a fiatalokat és a gyerekeket. Igazi kaland volt összegyűjteni azokat a gyerekeket, de még inkább a fiatal felnőtteket, akik elsőáldozásban szeretnének

részesülni. Minden erőnkkel megpróbáljuk átadni a vallásos ismereteket, élve azzal az egyszerű lehetőséggel, hogy köztük lehetünk. Az elején nehezen ment a kommunikáció, hiszen nehezen nyíltak meg idegenek előtt, akik ráadásul szakállasak is és bátran osztják meg a megélt tapasztalataikat. Azóta lassan-lassan rájuk ragadnak az imák, a parancsolatok és a hitünk alapjai, de

ugyanúgy a rövid történetek a Gyermekbibliából, az Ószövetségből, és az Örömhírből. Nehéz egyedül dolgozni, hiszen sokaknak nehezen megy az olvasás, és a szüleik sem tudnak nekik ebben segíteni.

Reméljük Húsvétig sikerül befejeznünk a gyorstalpalót, hiszen két kislány (egyik 9, másik 10 éves) a keresztség szentségében is részesülni fog. A 8 jelölt (8-36 év közöttiek) felkészítése egy olyan közösségben zajlik, ahol kevesen maradtak. Akik még megmaradtak azok a már kiöregedett sváb katolikus családok, a közösség nagyobb része, amelyik ugyanakkor a fiatalabbik generáció is, szegény és iskolázatlan roma családokból tevődik össze. Nélkülük a közösség kihal. Jelen pillanatban ez a missziós terület.

Ezek a tevékenységek erővel és lelkesedéssel töltenek el. Budău Iulian atya segítségével, támogatásával és tanácsaival mindebben fejlődünk.

Ambrozie (másod éves novicius) és Eduard (jelölt)

Folyamatosság a sokféleségben

Alig érkeztem a közösségbe és máris elrepült két hónap. Hogy repül az idő. Akárcsak a szatmári lélek röpte, amelyet hajdan az itt dolgozó rendtársaink segítettek felszállni, és amelyet most a mi küldetésünk életben tartani. Van történelmünk e helyen és a jövő is mozgásban van. A jelen pillanat, ahogyan a Boyhood című film utolsó párbeszéde is mondja, magával ragad minket (the moment seizes us). A közösség és a küldetés életteret jelentenek a bekapcsolódásra. Örömteli, hogy találunk minden héten egy fél napot a találkozásra, és a közös házon kívüli kikapcsolódásra.

A szatmári küldetésben rám jutó rész fokozatosan bontakozik ki, és reménytelinek látszik. Az iskolai bentlakásban nem csupán a gyerekek, hanem a személyzet is értékeli a jelenléteket, valamint az emberi és lelki útmutatást. Ugyanígy, ebben a második fél évben az iskolában is lehetőségünk van az együttműködésre Claudiuval, ahol felváltva misézünk és gyóntatunk. Még ezzel együtt is az iskolában kimeríthetetlen lehetőségek maradnak a szolgálatra a diákok, a tanárok, a szülők és a volt-diákok körében.

... a hit védelme és az igazságosság előmozdítása ...

Örülök ennek a lehetőségnek, még ha az intézményes iskolai szolgálat még újnak mondható számomra. Láthatom az adottságaimat és a korlátaimat egyaránt a fiatalok nagyon dinamikus hullámzó világában. Ezt a közösen töltött időt arra szeretnénk használni, hogy minél jobban előkészítsük az iskolai lelki szolgálat töretlen továbbvitelét.

Hétvégeken lehetőségem van a Kálvária templomunkban kisegíteni. Egyre többször abban a helyzetben találom magam, hogy három nyelven gyóntatok. Van, amikor órákig eltart ez a szolgálat a német és román nyelvű szentmisék idején. A gyóntatószéknek van egy nagyon erős egyesítő ereje. Ott bent nem számít a nyelv és a származás, hiszen mindenki ugyanazon bűnök alól kap megbocsátást és ott ugyanazon örök Atyai szeretet egyesít minket.

P. Pakot Géza SJ

Tudósítás Nagyszeben környékéről

Andrei és Cornel, két jelöltünk, akik önkéntesként dolgoznak Nagyszeben környékén, ahol az Eljah projekten belül - Ruth Zenker és Georg Sporschill SJ szociális kezdeményezésében, szegény romákkal dolgoznak Hosman-ban és Tichindeal-ban. Első benyomások, amelyek előre vetítik a tömör találkozást a nyomorral.

Andrei a tichindeal-i közösségben van, ahol "a hangulat a kánai menyegzővel hasonlítható össze, hiszen azzal a kevéssel, ami az asztalra kerül, mindenki jól tud lakni..." A közösség P. Sporschillból, Angela asszonyból (az Éva Házból, ahol a lányok laknak), egy önkéntesből és hét kamaszból (három fiú és négy lány) áll, a falu fiai egyből befogadták őket. A beilleszkedés szokásos kezdeti nehézségei után, most úgy szolgál, ahogyan a legjobban tud: a higiéniai alapok tanítása mellett segít a gyerekeknek a házi feladatokban, játékokkal és nevelő tevékenységekkel, és belefér egy kis zenetanítás az érdeklődőknek... mindezt a Habakuk Házban, a gyerekek szociális központjában, amely reggel 10.00-tól délután 18.00-ig van nyitva. Ezek mellé jön még a mosás és a mindennapi játék egy 3 éves gyermekkel. Úgy tűnik, hogy ez az időszak arra készíti Andreit, hogy újra felfedezze és tudatosítsa az alapok fontosságát, hogy milyen értékes minden ember és mennyi szépség bújlik meg a nyomor látszata mögött. Ezek a mély találkozások az emberekkel arra hívják, hogy kezdeményezzen és bekapcsolódjon, úgy hogy közben alig marad személyes ideje. Lelki szinten úgy táplálkozik, ahogy tud, elmélkedik a napi

evangéliummal a reggeli közösségi imákon, részt vesz a szentmisén a hosman-i közösséggel együtt. Cornel is ugyanezt a szolgáló lendületet érzi a hátrányos helyzetűek segítése közben Hosman-ban. Úgy tűnik, hogy épületesen hat rá Georg atya ajándékozó lelkülete és a projekt többi résztvevőjének nagylelkűsége, de

ugyanúgy azok zenei képességei is, akik a program kedvezményezettei. Másrészt őt is megérintette a nyomor, amellyel itt találkozott, de egyes helyi lakosok közönséges nyelve is hatással van rá. Az ő feladata, hogy foglalkozzon egy olyan család tizenegy gyermekével. Velük tanul, játszik, táncol, énekel, takarít a házban és a faluban. Emellett a római katolikus templom takarításával is törődik. Örömmel tölti el, hogy a szentmisén lehetősége van megosztani elmélkedései gyümölcseit a napi evangéliumról. Annak ellenére, hogy milyen környezetben szolgál, frissességgel jegyzi meg: "a Hosman-ban eltöltött idő után csodálatosan érzem magam és tele vagyok étellel, és minden nap megköszönöm Istennek mindazt, amit rajtam keresztül tesz.

Mindketten átérezték egy hét "liturgikus böjt" után, amíg Georg atya és Ruth Rómában voltak kihallgatáson a Szentatyánál, hogy mennyire növekedett bennük a vágy a Jézussal való újratalálkozás öröme az Oltáriszentségben.

Andrei és Cornel beszámolóiból, akárcsak a telefonbeszélgetéseink nyomán érződik, hogy mindejtőjük életében változást hozott ez az időszak, hiszen arra vannak készítve, hogy új dolgokat fedezzenek fel önmagukkal, a világgal és az étellel kapcsolatban. A peremre szorult emberek életével való kapcsolat mindig egy kihívás gondolkodásmodunk számára, amely szereti a biztonságot és a külsőségeket. Ez a szegény emberek életerejének kihívása a fogyasztói társadalom által létrehozott unalmas világnak. Ezen felül, a munkától elfáradt fiatalok mindig szépek.

P. Iulian Budău SJ

ORDINUL CALUGARESC CATOLIC "SOCIETATEA LUI ISUS" (O.C.C.S.I.) Cluj-Napoca, Str. Tudor Arghezi nr. 2, 400363,
înregistrat la Tribunalul Judetean Cluj în Registrul Persoanelor Juridice nr. 86/PJ/1995.
Cod Fiscal 8492090 IBAN RON: RO73RNCB0106026613160001

www.iezuiti.ro

[www.facebook/iezuiti](https://www.facebook.com/iezuiti)

[www.facebook/ignatieni](https://www.facebook.com/ignatieni)